

ဘုမ္မာဂတိစာပေ

မင်းသိင်္ခ

စ နေ မောင် မောင် ပါ ဝင် သည့်

မဟာရာ

ခုတိယအကြိမ်

အခန်း(၁)

ထူးဆန်းသောလေလံပွဲ

၁၉၃၉ ခုနှစ်။

ရန်ကုန်မြို့၊ မအူကုန်းရပ်ရှိ တရုတ်အပေါင်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ တာလပတ်ပြား ကြီးကို ခင်းလျက် ပိုးလုံချည်အုပ်များ ၊ စားပွဲတင်နာရီများ ၊ တိုင်ကပ်နာရီများ ၊ လက်ပတ်နာရီများ ၊ သားရေအိတ်များ ၊ ဖောင်တိန်များ အပါအဝင် မြောက်မြားလှစွာသော ပစ္စည်းများကို ခင်းကျင်းပြသထား ပြီး လူတစ်ယောက်သည် မောင်းကွဲကြီးတစ်လုံးကို တနုနုထု၍ နေလေတော့၏။ အနီးအနားမှ ဖြတ်သန်းသွားလာသူများ သည် ထိုမောင်းသံကိုကြားသဖြင့် မိမိတို့ ၏ ခရီးကို မဆက်ဘဲ မောင်းထုနေသော နေရာဆီသို့သာ ရှေးရှု၍ သွားကြကုန်၏။ ထို့နောက် တာလပတ်ပြားကြီးပေါ်တွင် ခင်းကျင်းပြသထား သော ပစ္စည်းများကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြလေတော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ထိုနေရာ၌ လူများ သည် တစ်စတစ်စ များ သည် ထက် များ လာတော့၏။ ထိုအခါ မောင်းထုသော သူက...

“ပစ္စည်းတွေနားကို ဒီလိုကပ်ပြီး ကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ စည်းဝိုင်းတားမယ်၊ စည်းဝိုင်း အပြင်ဘက် ကကြည့်ပါ”

ဟု ဆိုကာ အနီးတွင် ရှိသော ပုံးတစ်ပုံးဖြင့် ထည့်ထားသော ထုံးမှုန့်များကိုယူ၍ စည်းတားလေ တော့၏။ များ မကြာမီ၌ လွန်စွာဝမ်းသာ

တရုတ်ကြီးတစ်ဦး ခွေးခြေပုကလေးနှင့် စားပွဲပုကလေးကို ယူကာ စည်း
ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ပြီးလျှင် ပေသီးတစ်ခုကိုပါ စားပွဲပေါ်၌ တ
င် လိုက်လေ၏။ မောင်းထုသောသူသည် စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံးကို သံပ
တ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် အနီးရှိ လူတစ်ဦးထံမှ နာရီကိုမေးကာ နာရီတို
က် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် တရုတ်လူဝကြီး၏ စားပွဲတွင် နာရီတင်ပေး
လိုက်လေ ၏။ ပြီးလျှင် ထိုသူသည် သူ၏ မောင်းကွဲကြီးကို ထုပြန်လေ၏
။

“ခို...ခို...ခို...ခို...”

ထိုမောင်းသမားသည် စည်းဝိုင်းကို တစ်ပတ်လှည့်၍ လမ်းလျှောက်
လိုက်၏။ ပြီးလျှင်...

“ဟောဒီမှာ ချပြီး ခင်းပြထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ မအူကုန်း
အပေါင်ဆိုင်ရဲ့ အပေါင်ဆုံး ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါတွေ အခု လေ
လံတင်ပစ်မှာ ၊ ပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးအဖြေမှန်ဟာ လေလံမှာ သိရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ကာ မောင်းထုလိုက်ပြန်၏။

“ခို...ခို...ခို...ခို...”

ထို့နောက် မောင်းသမားသည် ပိုးလုံချည်တစ်ထည် ထောင်၍ ပြပြီး
လျှင်...

“ဟောဒါ ရွှေတောင်ပိုးအစစ်ပဲ၊ ကြမ်းခင်းဈေး ခြောက်ကျပ်”ဟု
ပြောဆိုကာ မောင်းကို အဆက် မပြတ် ထုလေတော့၏။

“ခို...ခို...ခို...ခို...”

ထိုအခါ အသက် (၄၀)အရွယ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်က ...

“ခြောက်ကျပ် ယူမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်းသမားက...

“ခြောက်ကျပ်...တစ်ကြိမ်”

ဟု အော် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်တစ်ဦးက...

“တစ်ဆယ်ပေးတယ်ဗျာ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ မောင်းသမားက...

“တစ်ဆယ် တစ်ကြိမ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆက်၍
လိုက်သူမရှိသောကြောင့်...

“တစ်ဆယ် နှစ်ကြိမ်”

ဟု မောင်းသမားက အော်လိုက်ပြန်၏။ ပြီးလျှင်...

“တစ်ဆယ် သုံးကြိမ်”

ဟု အော်ရပြန်လေ၏။

ထိုသို့အော်ပြီးလျှင် လူငယ်ထံမှ ငွေတစ်ဆယ်ကိုယူ၍ ရွှေတောင်ပိုး
လုံချည်ကို ပေးလိုက်၏။ လူငယ်လည်း ပိုးလုံချည်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆွဲ
ယူ လိုက်လေ၏။ ကြမ်းခင်းဈေး ခြောက်ကျပ်ဖြင့် စလိုက် သော အသက်
(၄၀)ကျော်လူကြီးက ထိုလူငယ်အား...

“ဟေ့... သူငယ်၊ အဲဒီလုံချည်က အသစ်ကို ကိုးကျပ်ခွဲပေးရတယ်၊ မ
င်းက တစ်ဆယ်နဲ့ ငါ့ကို ဈေးပြိုင်တော့ ငါက နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရတ
ယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့ အပေါင်ဆိုင်ရှင် တရုတ်လူကြီးက
တော့ မင်းကို မြန်မာအရူးကလေးတစ်ယောက်လို့ စိတ်ထဲမှာ

ပြောနေမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်က...

“ခင်ဗျား မရလို့ ပြောတာမဟုတ်လား၊ ရွှေတောင်ပိုးလုံချည်ကို ကိုးကျပ်ခွဲနဲ့ ရမယ်ဆိုရင် တစ်ဆိုင်လုံး ဝယ်ချင်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ရွှေတောင်သားဗျ၊ အဲဒီလုံချည်တွေရက်တဲ့ ပိုင်ရှင်သားဗျ၊ ဒီလုံချည်မျိုး လိပ်တုံးထဲက ထုတ်ထုတ်ချင်း ဆယ့်သုံးကျပ် ရှိတယ်ဗျို့၊ ဆိုင်ရောက်သွားတော့ ဆယ့် ခြောက်ကျပ် ဖြစ်သွားတယ်၊ မသိရင်လည်း မေးပြီးမှ ပြောပါဗျာ”

ဟု ဆိုကာ လူငယ်သည် ထိုလူကြီးအား လှောင်ပြောင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ထွက်သွား လေတော့၏။ မောင်းသမားသည် မောင်းကို တခုခုထု၍ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုကို တစ်ခု လေလံပစ် လေတော့၏။

အချို့ပစ္စည်းများမှာ ကြမ်းခင်းဈေးနှင့်ပင် ထုတ်လိုက်ရ၏။ အချို့ပစ္စည်းများမှာ ဈေးပြိုင် ပေါ်လာသဖြင့် အတော်အတန် ဈေးတက်သွား၏။ မောင်းသမားသည် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်သူဖြစ်သဖြင့် အော် ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုကာ လေလံပစ်နေလေတော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ခင်းကျင်းပြသထားသော ပစ္စည်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံ လေလံပစ်ပြီးသောအခါ၌ မောင်းသမားသည် မောင်းကို ထုလိုက်ပြန်၏။

“ဒို့...ဒို့...ဒို့...ဒို့...”

“ဟေ ၁၃ ဝိမ္ဘာ တယောလေးတစ်လက်၊ သူ့ကိုထည့်ဖို့ ဘူးကလေးလည်း ပါတယ်၊ ဘိုးတံမှာ တိုက်ဖို့ ထင်းရှူးဆီအခဲကလေးလည်း ပါတယ်၊ ကြိုးလည်း လေးချောင်းစလုံး အပြည့်အစုံပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ တယောနှင့် ဘိုးတံကို ထောင်၍ ပြလေ၏။

“ဟောဒီ တယောလေးနဲ့ အပျိုရှိတဲ့ အိမ်ရှေ့သွားပြီး ညသန်းခေါင်မှ

အိပ်ပြီလားကွဲ့၊ ဖြူပြာမူယာ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ထိုးရရင် အိပ်ရာထဲက ငေါက်ခနဲထပြီး ဝရန်တာကို ပြေးထွက်လာနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လေလံပွဲလာသောသူများ သည် ဝါးခနဲ ဝိုင်း၍ ရယ်မောကြလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်းသမားက...

“အိပ်ရာထဲက ငေါက်ခနဲထပြီး ဝရန်တာကို ပြေးထွက်လာတာ အပျိုမလေး မဟုတ်ဘူး ဗျို့. . . သူ့ အမေကြီး၊ မအိပ်သေးဘူး ခွေးမျိုးရေဆိုပြီး လက်ထဲက ငရုတ်ကျည်ပွေ့နှင့် လှမ်းပေါက်ခံရတာ ဟောဒီ တယောသံမျိုးပေါ့ဗျ”

ဟု ဆိုကာ တယောကို တကျိကျိ ထိုးပြလေတော့၏။ လေလံပွဲ ပရိသတ်သည် ပတ်တုတ်၍ မရအောင် ရယ်မောကြလေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်းသမားသည် မောင်းကို ထုပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ပရိသတ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်က သူ၏ အိတ်ထဲမှ အပေါင်လက်မှတ်ကလေးကို ထုတ်၍ ...

“အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ တယောဗျ၊ ရှစ်ကျပ်နဲ့ ပေါင်ထားတယ်၊ ခင်ဗျားအတိုး တွက်ပါ၊ ကျသလောက် ကျုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒီပစ္စည်းကို လေလံမပစ်ပါနဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်းသမားသည် ထိုလူထံမှ အပေါင်လက်မှတ်ကိုယူ၍ အပေါင်ဆိုင် ရှင် တရုတ်လူဝကြီးထံ သွား၍ ပြ၏။ ထိုလူဝကြီးသည် ပေသီးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း အတိုးကို တွက်ရာ အတိုးမှာ အရင်းထက်များ နေ၏။ လူဝကြီးသည် မောင်းသမားကို ခေါ်၍ .

..

“အတိုး ဆယ့်နှစ်ကျပ်ကျတယ်၊ အရင်းက ရှစ်ကျပ်ဆိုတော့ နှစ်ဆယ် ကျတယ်၊ လက်မှတ်ခ တစ်မူးကျတယ်၊ အဲဒါကိုပေးရင် တယောကို ပေး

လိုက်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်းသမားက တရုတ်ကြီးပြောသည့်အတိုင်း တယောပိုင်ရှင်အား ပြောလိုက် ၏။ ထိုအခါ တယောပိုင်ရှင်က...

“ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ နှစ်ဆယ်နဲ့ တစ်မူး မပါဘူး၊ ဆယ့်ငါး ကျပ်ပဲပါတယ်၊ မကျေနပ်ရင် ကျုပ်ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီပါ ချွတ်ပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒီ တယောတွေ လေလံအပစ်မခံနိုင်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ မောင်းထုအသံကြားတာနဲ့ ခင်ဗျားဗိုက်ထဲကို ဟောဒီဓား ဝင်သွားမယ်”

ဟု ပြောကာ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ထုတ်ပြ လိုက်လေ၏။ လေလံပွဲပရိသတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှား ရှား ဖြစ်သွား၏။ မောင်းသမားမှာ မူလှုပ်ရှားခြင်းမရှိပေ။ တယောသမားအား...

“ဗျို့ဆရာ ခင်ဗျား ဓားကို ပြန်ပြီးပြပါဦး၊ အရှည်ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တယောသမားက သူ၏ ဓားကို ထောင်၍ ပြ လိုက်လေ၏။

မောင်းသမားသည် တယောသမား ထောင်ပြသော ဓားကို လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးနောက်...

“ဒါဆိုရင် သေနိုင်တယ်၊ အဲဒီတွေ ခင်ဗျားတယောကို အခု လေလံမပစ်ဘူး၊ တာမွေဂါတ်က ပုလိပ်ခေါ်ပြီးမှ ပစ်မယ်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တယောပိုင်ရှင်က...

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ တယောဆရာ မောင်ဘသာဆိုတဲ့ နာမည်လည်း မှတ်ထား၊ ကိုယ့်လူဟာ ကိုယ့်လူ ပုလိပ်ပဲခေါ်ခေါ်၊ ငှက်ဖျားကိုပဲ ခေါ်ခေါ် ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး”ဟု ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

မောင်းသမားလည်း ထိုသူအား ပြန်၍ မပြောတော့ဘဲ ပစ္စည်းလေး တစ်ခုကို သွား၍ ကောက်လေ ၏။ ထိုပစ္စည်းမှာ အရှည်အားဖြင့် လေး လက်မခန့်ရှိ၍ အနံအားဖြင့် တစ်လက်မခွဲခန့်ရှိ၏။ ထိုမှာ တစ်လက်မခန့်ရှိသော သစ်သားဘူးကလေးဖြင့် ဖြစ်၏။ မောင်းသမားသည် ထိုသစ်သားဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ကျောက်နက်တုံးကလေးထွက်လာ၏။ ကျောက်နက်တုံးပေါ်တွင် ငှက်ရုပ်၊ မြွေရုပ်၊ ခွေးရုပ်များ ပါသည့် အရုပ်စာများ ထွင်းထားသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်းဆရာသည် ထိုကျောက်နက်တုံးကလေးကို ပရိသတ်အား လှည့်လည်ပြသလေ၏။ ထိုသို့ ပြသပြီးနောက်...

“ဟောဒီ ကျောက်နက်တုံးကလေးကတော့ ဘာမှန်းတော့မသိဘူး၊ အပေါင်ဆိုင်က ရာဖြတ်က လည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ အပေါင်ခံခဲ့မှန်း မသိဘူး၊ ဒါလေးကို လေလံပစ်မယ်”

သူ၏ မောင်းကြီးကို ထု လိုက်လေတော့သတည်း။

“ဒို့...ဒို့...ဒို့...”

မောင်းသံဆုံးသွားသည် နှင့် မောင်းသမားက...

“ငါးကျပ် တစ်ကြိမ်”

ဟု အော် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သောသူက...

“အဲဒါ ဘာလဲဗျ”

ဟု မေး လိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုသူကိုလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ဘာမှန်းလဲ မသိဘူးလို့ အစကတည်းက ရှင်းပြထားတာပဲ၊ ကိုယ့်လူ မြန်မာလို နားမလည် ဘူးလား၊ ဟိုနားမှာ ကုလားကျောင်းရှိတယ်၊

ကျောင်းသွားတက်၊ အဲဒီ ကုလားကျောင်းမှာ မြန်မာလို သင်ပေးတယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သည် ဝါးခနဲ ရယ်မောလေ၏။ ထိုအခါ မေးသောသူက...

“ဘာမှန်းမသိဘဲ ဘယ်သူက ယူမှာ တုံး”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုသူကို မျက်လုံးပြူးပြပြီးလျှင်...

“ကိုယ့်လူမလိုချင်ပေမဲ့ လိုချင်တဲ့ သူက ယူလိမ့်မယ်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ကြားထဲက ဝင်ပြီး တုတ်ထိုး ရတာလဲ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မေးသောသူက...

“တုတ်ထိုးတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“တုတ်ထိုးတော့ နည်းနည်းယားတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပါ၊ ငါးကျပ် နှစ်ကြိမ်”

ဟု အော်လိုက်ပြီးလျှင် မောင်းကို ထုပြန်လေ၏။ ထိုအခါ သားသား နားနား ဝတ်ထားသော လူကြီးတစ်ဦးက...

“ဒီမှာ မောင်းဆရာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ခွင့်ရှိသလား၊ အဲဒီလို ကြည့်ခွင့်ရှိလို့ ကြည့်ရရင် တော့ ငါးကျပ်ဆိုတာ နည်းပါတယ်၊ ကျုပ်လို ချင်တဲ့ ပစ္စည်းများ ဆိုရင် ငါးရာထိပေးမယ်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်းဆရာက...

“ငါးကျပ်ခေါ်တာကို ငါးရာကနေစပြီး ပေးမယ့်သူကိုတော့ ပြရမှာ ပေါ့”ဟု ဆိုကာ မောင်းသမား သည် ထိုလူကြီးထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ပြလေ၏။ ထိုလူကြီးလည်း အိတ်တွင်းမှ မှန်ဘီလူး အသေး လေးကိုထုတ်

၍ ကျောက်တုံးလေးကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာ ကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးလျှင်...

“ငါးရာပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်းသမားလည်း မောင်းကို အားရဝမ်းသာ ထုပ်နှံ၏။ ထိုသို့ ထုပ်ပြီးနောက်...

“ငါးရာ တစ်ကြိမ်”

ဟု အော် လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲ၍ လေလံပွဲတွင် ကြည့်နေသော အသက် (၂၀)ကျော်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးသည်...

“ငါးထောင်ပေးမယ်”

ဟု လှမ်း၍ အော် လိုက်လေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုလူငယ်အနီးသို့ ပြေးလာလျှင် ထိုလူငယ် ၏ မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ရှု၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုပြီးနောက်...

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ဘာထင်လို့ ငါးထောင်ပေးရတာလဲ”ဟု မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က...

“ဘာထင်လို့ မှ ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တုတ်ထိုးလို့ ပေးတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သည် ဝါးခနဲ ရယ်မောလေ၏။ မောင်းသမားသည် မောင်းကို တဒူဒူ ထုပ်လေ၏။ ထိုသို့ ထုပ်ပြီးနောက်...

“ငါးထောင် တစ်ကြိမ်”ဟု အော် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးရာပေးသော သားသားနားနား လူကြီးက...

“ရှစ်ထောင်”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်၏။ မောင်းသမားသည် အူမြူးလျက်

ဝိုင်းအတွင်း၌ ပတ်၍ ပြေးလေ၏။ ပြီးလျှင်...

“ရှစ်ထောင် တစ်ကြိမ်”

ဟု ထပ်၍ အော် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးထောင်ပေးသော လူငယ်က

“နှစ်သောင်းငါးထောင်”

ဟု ထပ်၍ အော်လိုက်၏။ မောင်းသမားသည် ထိုလူငယ်ထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင်

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ဦးနှောက်ကတော့ ပုံမှန်အနေအထား ရှိပါတယ်နော်၊ ပိုက်ဆံလည်း ပါတယ် နော်”

“ဒီမှာ မောင်းကွဲထုတဲ့ လူ၊ ခင်ဗျားမွဲတိုင်း လူတိုင်းမွဲတယ် မထင်နဲ့၊ နောက်တစ်ခါ ဒီအပေါက် မျိုးမေးရင် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးပြီးဖောက်ပစ်မယ်၊ နာမည်မသိရင် မှတ်ထားဦး၊ နာမည် က ဖိုးသာတဲ့ ”ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်းသမားက...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ညီလေးရာ၊ ဒါမျိုးက မေးရတယ်၊ တစ်ခါတလေ အရူးကဝင်ပြီး လေလံဈေးတွေ ပေးရော၊ အဟုတ်အောက်မေ့လို့ ကျန်တဲ့ လူက မလိုက်ဘူး၊ ပြီးလည်း ပြီးရော ပိုက်ဆံပေးမယ်ဆိုမှ စက္ကူ စုတ်တွေ ထုတ်ပေးတယ်၊ အဲဒီမှာ လေလံပွဲပျက်တော့တာပဲ၊ လေလံပွဲ ပျက်သွားတာက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်သောင်းငါးထောင် ပေးမယ်ဆိုတာ အံ့ဩလို့ ပါ၊ ကျုပ်နာမည်လည်း မှတ်ထားပါ၊ လေလံ မောင်းဆရာ မောင်ဖေသာတဲ့ ၊ ရောက်တဲ့ အခါ ဝင်ခဲ့ပါ၊ စတော့ဂိတ် ကုန်းတံတားကြီးအောက်မှာ နေပါတယ်၊ အဲဒီလို တံတားအောက်နေတယ်ဆိုလို့ အထင်မသေးနဲ့ နော်၊ နေစရာအိမ်မရှိလို့ နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ ဗေဒင်

ဆရာက တံတားအောက်မှာ နေရမယ်လို့ ယတြာပေးထားလို့ သာ နေ
နေရတာ၊ အသက် (၈၀) ပြည့်ရင် ယတြာက ကျေပါပြီ၊ အဲဒီကျတော့မှ ပဲ
ခြံဝယ်ပြီး တိုက်ဆောက်မယ်”ဟု ပြော လိုက်ရာ ပရိသတ်သည် ရယ်
မောပြန်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်းသမားသည် ...

“နှစ်သောင်းငါးထောင် တစ်ကြိမ်”

ဟု အော်လိုက်ရာ လေလံပွဲကြီးတစ်ခုလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း
ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ငါးရာစ၍ ပေးခဲ့သော လူကြီးသည် မျက်လုံးပြူး
သွား၏။ ပါးစပ်ပြသွား၏။ မျက်နှာတွင် ချွေးများ စို့လာ၏။ စားပွဲခုံပု
လေးတွင် ငွေများ ရေတွက်နေသော တရုတ်အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်
တရုတ်ကြီးသည် လှုပ်လှုပ် ရွရွဖြစ်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ မောင်းသမားက .

..

“နှစ်သောင်းငါးထောင် နှစ်ကြိမ်”

ဟု အော်ပြန်လေ၏။ ပရိသတ်သည် ဆူညံလာ၏။ ထိုသို့ ဆူညံလာ
သည် နှင့် မောင်းသမားက မောင်းထုလေ၏။ ပြီးလျှင်...

“နှစ်သောင်းငါးထောင် သုံးကြိမ်”

ဟု အော်လိုက်ရာ ပရိသတ်သည် လက်ခုပ်တီးလေ၏။ လူငယ်သည်
ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင် လာပြီး လျှင် တရုတ်လူကြီးအား သားရေအိတ်အ
တွင်းမှ ငွေထုပ်ကိုချ၍ ပေးလေ၏။ တရုတ်လူကြီးသည် ပြုံးပြုံးနှင့် ငွေ
များကို ရေတွက်နေ၏။ ထို့နောက် ကျောက်နက်တုံးကလေးအား လူင
ယ်လက်သို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ခါးကိုညွှတ်၍ အရိုအသေပေး လိုက်လေ
၏။ တရုတ်လူကြီးသည် မောင်းသမားအား လေလံပွဲပြီးဆုံးကြောင်း
ကြေညာခိုင်းလေ၏။ မောင်းသမားသည် မောင်းကိုထု၍ ကြေညာလေ
၏။ ထိုအခါ တယောဆရာက...

“ဒီမှာ မောင်းသမား ကိုယ့်လူတို့ လေလံပွဲပြီးတာနဲ့ မပြီးတာ ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ်တယောလေး လိုချင်တယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးက...

“ဒီကောင် အားကီးနားပူတယ် အလကားပေးလိုက်”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်းသမားသည် တယောဘူးလေးကိုယူ၍ ထိုသူ့ လက်သို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ထိုသူ့ထံမှ အပေါင်လက်မှတ်ကိုယူ၍ လွှင့်ပစ် လိုက်လေ၏။ တယောသမားသည် ၎င်းမြတ်နိုးသော တယောလေးကို ပြန်ရသဖြင့် တရုတ်ကြီးအား ပြေး၍ ဖက်ပြီးလျှင် ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းရှုပ်လေ၏။ ပရိသတ်မှာ လည်း ရယ်မောလေ၏။ မောင်းသမားသည် ထိုတယောသမား၏ ပခုံးကိုပုတ်ပြီးနောက်

“တယော အလကားရပြီ၊ ကျုပ်ကို ထိုးမယ့်ဓားမြှောင်ကလေးကို တော့ ကျုပ်ကို လက်ဆောင်ပေး ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တယောသမား မောင်ဘသာသည် ခါးမှ ဓားမြှောင်အား ထုတ်၍ မောင်းသမား အား ပေးလိုက်၏။ မောင်းသမားသည် ဓားမြှောင်ကို ရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တယောသမားအား ဓားမြှောင်နှင့် ဆတ်ခနဲ ထိုး လိုက်လေ၏။ တယောသမားသည် ဓားမြှောင်နှင့်ထိုးသော လက်ကို ခြေနှင့် လှမ်း၍ ကန်လိုက်၏။ ဓားမြှောင်သည် လေထဲတွင် မြောက်တက်သွား၏။ တယောသမားက ဖမ်းယူ လိုက်ပြီးလျှင် မောင်းသမားအား...

“ထိုးချင်ရင် တခြားဓားနဲ့ ထိုးပါ၊ ကိုယ့်ဓားနဲ့ ကိုယ့်ပြန်ထိုးတာတော့ နည်းနည်းရိုင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဓားကလေးဟာ ပြန်ယူသွားပါ၊ ပေးပြီး သားပစ္စည်း ပြန်ယူရင် မျက်စိစွန့်တတ်တယ်ဗျ၊ မျက်စိစွန့်မှာ စိုးလို့ ပါ”

ဟု ဆိုကာ မောင်းသမားအား ဓားမြှောင်ကို ပစ်ပေး လိုက်လေ၏။
မောင်းသမားသည် ဓားမြှောင် ကို ဖမ်းယူပြီးနောက် ဓားမြှောင်အရင်ထ
ည့်၏။ ပြီးလျှင် တယောသမားကို...

“သိပ်တော်တယ်၊ မှတ်ထားမယ်၊ တခြားမှာ ရန်ဖြစ်ရင် လာခေါ်မယ်
”

ဟု ပြောကာ အပေါင်ဆိုင်တရုတ်ကြီးထံမှ မောင်းထုခငွေ တစ်ဆယ်
ကို တောင်း၍ ထွက်သွား သည် ကို တွေ့ကြလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့
မအူကုန်းထိပ် အပေါင်ဆိုင်ရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော အ
ပေါင်ဆုံး လေလံပွဲကြီးမှာ ဤသို့ပင် ပြီးဆုံးသွားလေတော့သတည်း။

*

အခန်း(၂)

မဟူရာ ကျောက်တုံးကလေး

မောင်ဖိုးသာသည် ၎င်းတည်းခိုရာ ဗဟန်းဘက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ဗဟန်းရှိ ထမင်းဆိုင် တွင် ထမင်းဝင်၍ စားလေ၏။ ထိုထမင်းဆိုင်၏ အမည်မှာ ‘ဖက်ရှင်မြညွန့်’ ထမင်းဆိုင်ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဆိုင်ရှင်မိန်းမမှာ ကုလားဆင် မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထိုကုလားဆင် ကို သဘောကျသော ကာလ သားတို့ သည် ဖက်ရှင်မြညွန့်ထမင်းဆိုင်၌ ထမင်းစားကြလေ၏။ အများ ဆုံးစားသူတို့ မှာ မြင်းလှည်း သမားများ ဖြစ်၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းဆိုင်တွင်းသို့ဝင်လိုက်ပြီး စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်၏။ ပြီးလျှင် . .

“ထမင်းစားမယ်၊ ဝက်သားဟင်း အဆီများများ နဲ့ ထည့်ပါ”

ဟု အော်၍ ပြောလိုက်ရာ ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က . . .

“အမယ်လေး အမယ်လေး၊ ဒါ ကုလားဆိုင်တော့၊ အဲဒီအသား လုံးဝ မရောင်းဘူး”

ဟု ပျာပျာသလဲ ကန့်ကွက် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက . . .

“ကုလားဆိုင်ဆိုလည်း ကုလားဆိုင်လို့ စာရေးထားဗျာ၊ ထမင်းဆိုင်

ဆိုတော့လည်း မေးရတာ ပေါ့၊ ကဲ... ကဲ အမဲသားနဲ့ စားမယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရာ ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က

“အမယ်လေး... အမယ်လေး၊ ဒီဆိုင်မှာ အမဲသားမရောင်းဘူး၊ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး နွားမေတ္တာစာဖတ်ပြီးကတည်းက ကိုယ်လည်း မစားဘူး၊ သူများ လည်း မရောင်းဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက...

“အမဲသားမရောင်းရင်လည်း မရောင်းဘူးလို့ စာရေးထားပေါ့ဗျာ၊ ထမင်းဆိုင်ဆိုတော့လည်း မေးရတာပေါ့၊ ကဲပါလေ ထားပါတော့ ဆိတ်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းတစ်ပွဲပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က...

“ဪ... ပြောရမှာ လည်း အားနာပါတယ် ငါ့မောင်ရယ်၊ ခြေလေးချောင်းသား မမညွန့်က မစားဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မရောင်းပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာ၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားလေ၏။

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ခြေလေးချောင်းသားကို မရောင်းတဲ့ အကြောင်း စာရေးထားပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာက ဘာမေးမေး မရောင်းဘူးဆိုတော့ ကျုပ်က ဘာနဲ့ စားရမှာ တုံး၊ ကဲပါလေ ငါးဟင်းပဲထည့် ပါတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က...

“အားတော့နာပါတယ်၊ ငါ့မောင်ရယ် ငါးဟင်းလည်း မြင်းလှည်းသမားတွေ စားလို့ ကုန်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက...

“ကဲဗျာ... ရှိတာနဲ့ ပဲ ပေးပါတော့”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမြညွန့်က ...

“ပြောရမှာ တော့ အားနာပါတယ် ငါ့မောင်ရယ်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်နဲ့ ငံပြာရည်ဖျော်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒါကလည်း တစ်ပွဲစာမကျန်တော့ ဘူးကွယ်၊ မြို့စား စားမယ် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ တောစား စားမယ် ဆိုရင်တော့ ကုန်ပြီလို့ ပြောရတော့မှာ ပဲ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့် ဆိုသူအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“မြို့စားတွေ တောစားတွေ မရှိဘူး၊ စားကောင်းရင် များများ စားမယ်၊ စားမကောင်းရင် နည်းနည်းစားမယ်... ဒါပဲ၊ အဲဒီတော့ ထည့်ဗျာ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြော လိုက်လေ၏။

ကုလားမ မမြညွန့်သည် ချဉ်ပေါင်ကြော် အနည်းငယ်နှင့် ငံပြာရည် ဖျော် တို့ စရာတို့ ယူကာ မောင်ဖိုးသာ၏ ရှေ့တွင် လာချပေး၏။ ထို့နောက် ထမင်းနှင့် မဲဇလီဖူးဟင်းချိုကို လာ၍ ချပေး၏။ မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းပန်းကန်ပေါ်သို့ ချဉ်ပေါင်ကြော်များ အားလုံးကို သွန်ချလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ငံပြာ ရည်ဖျော်များ ဆမ်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ထိုထမင်းကို နယ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လာရောက်ချပေးသော တို့ စရာများကို တကျွတ်ကျွတ် တရွမ်းရွမ်းမြည်အောင် ကိုက်ဝါး၍ ထမင်းလုတ်တိုင်း၌ မြှုပ်ကာ မြှုပ်ကာ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေတော့၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်သည် မောင်ဖိုးသာ ထမင်းစားသည် ကို ကြည့်ပြီး...

“ငါ့မောင် ထမင်းစားတာ သိပ်မြိန်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ အစ်မကြီးယော

ကျား ကိုနီကတော့ ထမင်း စားရင် အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ၊ တို့ ကနန်း ဆိတ်ကနန်းပဲ၊ သူထမင်းစားတာကို ကြည့်ရင် သိပ်ပျင်းဖို့ ကောင်း တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက...

“ကြည့်လို့ ကောင်းရင် ထမင်းဖိုး နည်းနည်းလျှော့ယူပါ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင် မမြညွန့်က...

“မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့မောင်ရယ်၊ အစ်မကြီးယောက်ျား ကိုနီက ချော်လဲလို့ ခြေထောက်အရိုးအက်သွား တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဆိုက်ကားမနင်းနိုင်တာ ကြာပြီ၊ အစ်မကြီးတစ်ယောက်တည်း ဒီထမင်းဆိုင်နဲ့ ရှာဖွေ နေရတာ၊ အဲဒါကြောင့် မလျှော့ပါရစေနဲ့ ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားပြီးနောက် ရေနွေးကြမ်း နှစ်ပန်းကန်ကို ဆင့်၍ သောက် လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ထမင်းဖိုးရှင်းကာ ၎င်းတည်းခိုရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ သွားလေ၏။ ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်သည် မောင်ဖိုးသာအား အစဉ်သနားသည် ကို အကြောင်းပြု၍ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ အိပ်ခွင့်ပေးထားလေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ၎င်း၏ အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြန့်၍ ခင်းလေ ၏။ ပြီးလျှင် လေလံဆွဲ၍ ရသော ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ထားရန်အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာ ကို ရှာလေ၏။ ထို့နောက် ဆွမ်းစားကျောင်း အတက်အဆင်းတွင် ရှိသော အုန်းဆံခြေသုတ်အောက်တွင် သွားရောက်၍ ထား လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်လေတော့၏။ အိပ်ပျော်သွားသော အခါ၌

ဆွမ်းစားကျောင်းဧရိယာပေါ်သို့ လူလေးယောက် ရောက် လာပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာအား နှိုးလေ၏။ မောင်ဖိုးသာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသောအခါ၌ ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာတွင် အဝတ်စည်းထားသော လူ လေးယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုလူလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူမှာ မောင်ဖိုးသာ၏ ရင်ဝကို ခြောက်လုံးပြုး သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာ အား

“ဒီမှာ ငါ့ညီ ဟောဒါ သေနတ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဟောဒီသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်ထွက် လာပြီး ငါ့ညီရဲ့ ရင်ဝကို ထိမှန်တယ် ဆိုရင်တော့ ပရုတ် ဆီထည့်လို့ မရဘူး၊ သွေးတိတ်မန်းနဲ့ မန်းလို့ မရဘူး၊ ငန်းနီကျော် လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ သေမှာ ပဲ၊ အဲဒီတော့ မသေရလေအောင် လေလံ ပွဲကနေပြီး မောင်ရင့်လက်ထဲကို ပါလာတဲ့ ကျောက်နက်တုံးလေးကို အ သာတကြည်ပေးလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် မဲ့ပြီးကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး နောက်...

“ကျုပ်လိုချင်လို့ မတန်တဆဈေးနဲ့ ပေးပြီး လေလံကိုနိုင်အောင် ဆွဲ လာတာ၊ ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာ မှာ တစ်မူးတန် လက်ကိုင်ပဝါလေးတွေစည်းပြီး ကျုပ်ပစ္စည်းကို လာပြီးတောင်းကြတာပေါ့၊ ကျောက်တုံး တော့မရဘူး၊ ဒါပဲရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ချိန်ထားသော သေနတ်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်ချလိုက်၏။

သေနတ်သမား၏ မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၏။ သေနတ်သမားသည် နောက်သို့ လန်သွား၏။ သေနတ်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွား၏။ ထိုအခါ၌ သေနတ်သမားဘက်မှ ကျန်သုံးဦး သည် မောင်ဖိုး

သာအား ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ကြလေတော့၏။

သေနတ်သမားသည် ကျသွားသော သေနတ်ကို ကောက်ယူရန် ကြိုးပမ်း၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဖိုး သာက သေနတ်ကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ရာ သေနတ်သည် လျှော၍ ထွက်သွားပြီးလျှင် ဆွမ်းစားကျောင်း ဧရပ်ထောင့်ရှိ အမှိုက်သွန်ချသော အပေါက်မှ အောက်သို့ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးသာနှင့် မျက်နှာတွင် လက်ကိုင်ပဝါစည်းထားသော လူဆိုးလေးယောက်တို့ သည် အကြိတ်အနယ် သတ်ပုတ်ကြလေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် လူဆိုးတစ်ဦးသည် မောင်ဖိုးသာ၏ ခေါင်းကို ဆွမ်းစားကျောင်းပေါ်တွင် အသင့်တွေ့သော ပေါက်တူးရိုးဖြင့် ကောက်၍ ရိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာ ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ဝင်းခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် သတိလစ်မေ့မြော သွားလေတော့၏။

မောင်ဖိုးသာ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးပေါ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ မောင်ဖိုးသာသည် သုံးရက်တိုင်တိုင် သတိလစ်မေ့မြောနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မောင်ဖိုး သာ သတိရပြီး များ မကြာမီ၌ပင် မောင်ဖိုးသာ တည်းခိုသောကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီး ရောက်ရှိလာ၏။ ထို ကပ္ပိယကြီး၏ အမည်မှာ ဦးကံဝေဖြစ်သည်။ ဦးကံဝေကိုမြင်လျှင် မောင်ဖိုးသာသည် ဝမ်းသာသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဦးကံဝေကို အနီးကိုခေါ်ပြီးလျှင် မောင်ဖိုးသာက အောက်ပါအတိုင်း တိုးတိုးပြော လိုက်လေ ၏။

“ဒီမှာ ဦးကံဝေ၊ အခုချက်ချင်း ပြန်သွားပြီး ဆွမ်းစားကျောင်း ဧရပ်လှေကားမှာ ရှိတဲ့ အုန်းဆံ ခြေသုတ်ခုံကို လှန်လိုက်၊ အဲဒီမှာ ကျောက်နက်လေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျောက်တုံးလေး ပေါ်မှာ အရပ်တွေ မျိုးစုံအောင် ရေးထားတယ်၊ အဲဒါကလေးကို ယူလာခဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီး ဦးကံဝေသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ
တော့၏။ ထို့နောက်မှ . . .

“အဲဒါ နင့်ပစ္စည်းလား”

ဟု မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဦးကံဝေ၊ အဲဒါ ကျုပ်ပစ္စည်းပဲပေါ့”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက . . .

“တလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

ဟု ဆိုလေတော့၏။

“ဘယ်လိုတလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ကပ္ပိယကြီးရဲ့ ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ထပ်၍ မေးလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက . . .

“နင့်ကို ဆေးရုံပို့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပဲ ငါဆွမ်းစားဇရပ် တစ်ခုလုံး
ကို ရှင်းလင်းတယ်၊ အဲဒီမှာ အဲဒီပစ္စည်းကလေးကို သွားပြီးတွေ့တယ်၊
ဆရာတော်ကြီးကလည်း ခဏခဏ မမာမကျန်းဖြစ်နေတော့ ငါဟာ အဲ
ဒီပစ္စည်းပေါ်မှာ အများကြီး မသင်္ကာဖြစ်မိတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်
ဟာ ဆရာတော်ကြီးကို အောက်လမ်းနည်းနဲ့ လာပြီးလုပ်ထားတာလို့ ထင်
မိတယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းလေးကိုလည်း အောက်လမ်း ပစ္စည်း အောက်မေ့
လို့ အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာသည် ယောင်ယမ်း၍ ‘ဟိုက်’ဟု အော်
လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် မောင်ဖိုးသာသည် ဆေးရုံပေါ်မှ အမြန်ဆုံး ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင်
မအူကုန်း အမှိုက်ပုံကို သွားရောက် မြူနီစီပယ် အမှိုက်ကျုံးကားစေလွှ

တံသော ဌာနကို စုံစမ်းလေ၏။ ထိုဌာနကိုတွေ့လျှင် ဗဟန်းဆင်ဖြူကျော
င်းတိုက်အနီးရှိ အမှိုက်ပုံကို မည်သည့်အမှိုက်ကား စေလွှတ်သနည်း
ဆိုသည် ကို စုံစမ်းရာ ထိုအမှိုက်ကားစေလွှတ်သော ဌာနမှ အာ/၁၉၄၈
ကို စေလွှတ်ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ထိုအမှိုက် ပုံ ဝင်းကြီးအဝင်ဝရှိ အ
မှိုက်ချိန်သော ဂိတ်တွင် ထို မော်တော်ကားကို စောင့်ခဲ့ရာ နေ့လယ် (၁၂
)နာရီတွင် ထိုအမှိုက်ကား ရောက်ရှိ လာပြီး အမှိုက်ကို ချိန်တွယ်လေ
၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက ထိုအမှိုက်ကျုံးသမားများအား စုံစမ်းရာတွ
င် အမှိုက်ကျုံးသမား ကုလား လူမျိုးလေးဦးအနက် မန်းနီပုဆိုသော ကု
လားက ထိုကျောက်နက်တုံးလေးကို ၎င်းရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်း ကလေး က
စားရန်အတွက် အိမ်သို့ယူသွားကြောင်း၊ ၎င်း၏ ကလေးသည် ထိုကျော
က်နက်တုံးလေးဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် ကစားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ကစားခဲ့ရာ
တွင် ၎င်းတို့ နှင့် တစ်လမ်းတည်းနေသော ဖဲသမား မြသောင်းဆိုသူက
ကလေးအား ပိုက်ဆံတစ်မူးပေး၍ ကလေးထံမှ ဝယ်သွားကြောင်း ပြော
လေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးသာသည် မန်းနီပုအား မြသောင်းလိပ်စာကို
မေးပြီးလျှင် မြသောင်း၏ နောက်သို့ လိုက်လေတော့၏။ ၎င်းမြသောင်း
သည် သဗန်းကျွန်းဘူတာအနီး ယုန်တံဆိပ် ဘတ်စ်ကားဂိတ်တွင် ရှိသ
ည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်၌ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သူဖြစ်ကြော
င်း ကြားသိရသဖြင့် မောင်ဖိုး သာသည် မြသောင်းရှိရာ ထို လက်ဖက်ရ
ည်ဆိုင်သို့ လိုက်ရပြန်လေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် တိုင်စီကားတစ်စီးကို ငှားယူ၍ မြသောင်းရှိရာ လ
က်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်ခဲ့ ရာ နေ့လယ် တစ်နာရီထိုးခန့်တွင် ထိုဆိုင်သို့
ရောက်လေ၏။ ထိုဆိုင်သို့ရောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဖျော် နေသော မြ
သောင်းကို အသင့်ပင် တွေ့ရလေ၏။

မောင်ဖိုးသာသည် မြသောင်ကိုခေါ်၍ . . .

“ဒီမှာ ကိုမြသောင်း၊ ခင်ဗျားဟာ မြူနီစီပယ်မှာ လုပ်တဲ့ မန်းနီပုနဲ့ တစ်လမ်းတည်း နေတယ် နော်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်းကိုမြသောင်းက . . .

“မှန်ပေသပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဟု ပြန်၍ မေး လိုက်လေ၏။

“အဲဒီတော့ မန်နီပုရဲ့ ကလေးဆီက ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ကိုမြသောင်းက ပိုက်ဆံတစ်မူးနဲ့ ဝယ်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်”

ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက်ရာ ကိုမြသောင်းက . . .

“မှန်ပေသပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သတုံး”

ဟူ၍ ပြောလေ၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီကျောက်နက်တုံးကလေးကို ကျွန်တော်လိုချင်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ပိုက်ဆံ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးမယ်၊ ဒါပါပဲ”

ဟု မောင်ဖိုးသာက ပြောလိုက်ရာ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သမား မောင်မြသောင်းက

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ရလာတဲ့ နေ့မှာ ပဲ ကျွန်တော်က အဲဒီ ကျောက်နက် တုံးလေးကို မြှောက်မြှောက်ဆော့ရင်း ဆော့ရင်း ဟောဒီဆိုင်ကို လာခဲ့တာဗျို့၊ ဆိုင်ထဲလည်း ရောက်ရော လူကြီးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို လက်တို့ ငြီး ဆိုင်ပြင်ကိုခေါ်သွားတယ်၊ ဆိုင်အပြင်လည်း ရောက်ရော အဲဒီ ကျောက်နက်တုံးကလေးကို ရောင်းမလားလို့ မေးတယ်၊ ကျုပ်က မရောင်းဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဆိုင် အပြင်ကို

ခေါ်သွားတာဟာ တခြားကို ခေါ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူစီးလာတဲ့ အော်စတင်ကားလေးအနား ကို ခေါ်သွားတာ ကျုပ်က မရောင်းပါဘူးလို့ ပြောတဲ့ အထဲက သူလည်း ဈေးတွေ တိုးတိုးပြီး ပေးလာ လိုက်တာ နောက်ဆုံးမှာ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ထိ ပေးပြီဗျို့၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်လည်း သူ့ကို ငွေ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်၊ တစ်မူးနဲ့ ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်း တစ်သောင်းခြောက်ထောင် ရတယ်ဆိုတော့ တော်တော့ကို မြတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်ပိုင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထောင်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ တာမွေလေးကျတော့ အရက်သောက်တယ်၊ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ငတူးအိမ်ရောက် တော့ ဖဲကစားတယ်၊ မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ပျော်တယ်၊ ပြီးတော့ အရက်ထပ်သောက်တယ်၊ ပြီးတော့ ထပ်ပြီး ဖဲကစားတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်လည်း တက်တက်စင် ပြောင်တော့တာပဲ၊ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျုပ်အိမ်ကို ပြန်လာတယ်၊ ကျုပ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်မူးပဲပါလာတယ်၊ လမ်းထဲလည်း ဝင်ရော မန်းနီပုရဲ့ သားလေးနဲ့ တွေ့တော့ အဲဒီပိုက်ဆံတစ်မူးကို ပေးလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ ဆက်ပြီး လက်ဖက် ရည်ပြန်ပြီး ဖျော်နေရတယ်”

ဟု မြသောင်းက ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက...

“ကိုမြသောင်းအနေနဲ့ အဲဒီလူကြီး”

ဟု စကားစလိုက်လျှင် မြသောင်းက...

“ဟို ဟို အဲဒီလူကြီးရဲ့ ကားနံပါတ်ကို မှတ်မိသလားလို့ မေးချင်လို့လား”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“အမှန်ပဲဗျာ၊ ကားနံပါတ်လေး ဘာလေးများ မမှတ်မိဘူးလား” ဟု မောင်ဖိုးသာက မေးလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ မြသောင်းက...

“ဒီမိတ်ဆွေလေး၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး မမှတ်မိပါဘူးဗျာ၊ ကဲ...ကဲ ကျုပ် လက်ဖက် ရည်ဖျော်ဦးမယ်၊ အဲဒီအလုပ်ပြုတ်မှ ကျုပ် ဒုက္ခတွေ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ မြသောင်းသည် လက်ဖက်ရည်ဖျော်သော နေရာသို့ ထွက်သွားလေတော့၏။

မောင်ဖိုးသာသည် ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် သဲလွန်စပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သော မဟူရာ ကျောက်နက်တုံး လေးအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း သင်္ဃန်းကျွန်းဘူတာအနီး ယုန် တံဆိပ် ဘတ်စ်ကားဂိတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းကာ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ကပ္ပိယကြီး ဦးကံဝေက...

“မောင်ဖိုးသာ ခေါင်းကဒဏ်ရာကို ပျောက်အောင် မကုဘဲ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်တဲ့ ကျောက် တုံးကလေးနောက်ကို လိုက်ရသတဲ့ လား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးသာက...

“ဦးကံဝေ မသိဘူးနော်၊ အဲဒီ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ကျောက်နက်တုံးက လေးက ကျုပ်ကို ပယ်ပယ် နယ်နယ် ဒုက္ခပေးနေပြီ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီး ဦးကံဝေက...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခရောက်ခံလဲ မောင်ဖိုးသာရယ်၊ မင်းကို မင်းရဲ့ မိဘများက အလွတ်ပညာသင် ကျောင်း ကောင်းကောင်း ရှာပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်တုံး ရှာရမှာ လဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးသာက...

“ဒီမှာ ဦးကံဝေ၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ကျုပ် သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲဒီကျောက်တုံးလေးကို မြင်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးလိုချင်တယ်၊ အဲဒီကျောက်တုံးကလေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လည်း တစ်စုံတစ်ခု ပတ်သက်နေတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒီကျောက်တုံးလေးဟာ ရိုးရိုးကျောက်တုံးကလေး မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ မသိတဲ့ ဆွဲအားတွေ အများကြီး အဲဒီကျောက်တုံးကလေးမှာ ပါနေတယ်၊ ဒီ ကျောက်တုံးလေးကို အကြောင်းပြု၍ ကျုပ်ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ဆရာတော်ဘုရား မသိပါစေနဲ့ ၊ ကျုပ်မိဘများ လာရင်လည်း မသိပါစေနဲ့ ၊ ကျုပ်တော့ အဲဒီကျောက်တုံး ကလေးကို မရရအောင် ရှာမယ်ဗျို့”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက...

“နင်လည်း ပဲ ငရဲပန်းကို ရွှေပန်းထင်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ၊ အဲဒီကျောက်နက်တုံးကလေးဟာ မပြော ကောင်း မဆိုကောင်း နင့်သေမင်းဖြစ်နေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မတုံး”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးသာက...

“အဲဒီကျောက်တုံးကလေးဟာ မဟူရာတုံးကလေးဗျ၊ ကျုပ်ရဲ့ သေမင်း ဖြစ်နေခဲ့လို့ ရှိရင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးကံဝေရေ မဟူရာ သေမင်းကို တွေ့အောင်ရှာရမှာ ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီး ဦးကံဝေသည် စိတ်ဆိုး၍ သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်

“ရှာ...ရှာ၊ နင့်သေမင်း နင်ရှာ၊ နင့်ဟာနင်သေ၊ နင်ဟာနင်ကြ၊ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး”ဟု ဆိုကာ အနီးမှ ထ၍ သွားလေတော့သတည်း။

